

Б. Георгиевъ

БЛАГОДЕТЕЛЪТЪ

Презъ цѣлия день бѣ валѣлъ си-
тенъ, студенъ дъждъ. Сега бѣ
престаналъ, ала небето бѣше навж-
сено, тъмни облаци тежко висѣха
надъ земята. Зълъ вѣтъръ пищѣше
изъ завоитѣ и зловещо се кискаше
въ малкитѣ прозорчета на Любчо-
вата стая. Любчо потреперваше,
плахо отправяше погледъ навънъ и
още по-силно стискаше почти из-
стиналата вече ржка на майка си.
Въ стаята се бѣ разтлалъ синъ
мракъ, презъ който едва прозираше
измжченото ѝ, хлътнало лице. Отъ
колко дълго време бѣше болна
майка му! Колко месеци минаха
така, въ страдания и страхове! И
какъ тежко му бѣше да гледа ми-
лата си майка безпомощно прост-
натата на леглото и тъй бледа, бледа!
Сжщо както баща му. И той така
бѣ легналъ, но тогава майка му
бѣше здрава и се грижеше за него,
а сега! Баща му работѣше въ тю-
тюновъ складъ. Вечеръ се връщаше
отпадналъ и толкозъ много кашлѣ-
ше. Една сутринъ не можа да стане.
Странитѣ му бѣха червени като
пламъкъ. Очитѣ, изцъклени, гледаха
нейде надалече, а сухитѣ му устни
шепнѣха нѣщо, което не разбираше.
Майка му плачеше и току казваше:
„Така свършваме ние, беднитѣ! Гор-
ко ни!“ И още по-силно зариваваше.
Когато баща му напустна тоя свѣтъ,
майка му тръгна на работа. Тя го
оставяше сутринъ и се връщаше
чакъ вечеръта. Той се спускаше
къмъ нея, но тя уморено го цѣлу-
ваше и кротко отстраняваше:

— Остави ме, синко, съсипана
съмъ. Охъ, силитѣ вече ме на-
пускатъ!

И наистина силитѣ я оставяха.
Тя лежи сега както баща му, непо-
движна, но съ очи потънали въ
сълзи. Той се наведе къмъ нея съ
скимтенето на изоставено животинче.
Прозрачната и суха ржка потрепери
върху главата му, помжчи се да
поглади бузкитѣ му и, отмалѣла,
падна върху покривката. Дълбока
кашлица разтърси слабитѣ ѝ гърди
и закънтѣ изъ празната, тъмна
вече стая. Любчо се озърна безпо-
мощно и черна мжка стисна гър-
лото му.

— Мамо, мамичко! — изхлипа той
и опрѣ глава до майчиното лице.
— Мамичко, защо Господъ те държи
болна, не вижда ли, че те обичамъ
и че не мога безъ тебе? Нѣма ли
да оздравѣешъ?

— О, дете! — едва чуто промъл-
ви майка му. — Богъ е добъръ, нѣма
да те остави самъ. Азъ... азъ...

Тя не можа да довърши. Нова
кашлица задави думитѣ ѝ. Какъ бо-
лезнено отзвуча тя въ сърдцето на
Любчо! И баща му така кашлѣше.
И е далечъ сега отъ тѣхъ. Ще иде
ли и майка му при него? Ще оста-
не ли саминъ, сираче, безъ хлѣбъ,
безъ дрехи и безъ подслонъ? Да
го пждятъ всички и да го биятъ?...

— Ахъ, защо сме бедни, защо
сме бедни! — въздѣхна той и горе-
щи сълзи полазиха по бузитѣ му.

Той сви юмручета и се закани.
Кому? Самъ не знаеше. Може би
на сждбата, която прави хората
бедни и богати.

Сега въ стаята бѣ съвсемъ тъм-
но. Той се послуша, какъ майка му
почти не дишаше! Пръститѣ ѝ бѣха
студени. Сърдцето му се сви. Пъкъ